

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 15. De Mysterijs Passionis Feriæ sextæ in Parasceve.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

admodum promeruit ac irritavit tuam iram. Divina Majestas audivit illas preces, & petitionem sacratissimi sui Filij, summo cum amore & affectu, responditque ipsi: Fili mi dilectissime, ego te amavi ardentissimo ac infinito amore, & sum is, qui mihi in te plurimum complaceo, tua quoque merita & sanguis, quem profudisti, sunt infiniti valoris, ut salvetur mundus, utque ignoscantur illi omnia ipsius peccata, quantumlibet sint multa, & magna; quod mihi sufficit, ut miserear mei Populi Christiani, ei que ignoscam, nec illum derelinquam, ut dicis. Scis tamen bene, mi Fili, ab æterno charissime, concedendum esse locum meæ justitiæ, atque dum deest dispositio ex parte creaturæ, ac firma voluntas, requisita ad non peccandum, & quando illa mihi non cooperatur, ac meis auxilijs, quæ ipsi præbeo, non posse propter

ea omnia fieri, quæ fierent, si creatura col laboraret, mihi que cooperaretur. Quia tamen tu me rogas, ac deprecaris per tua merita, & fufum sanguinem, faciam in tui gratiam, quod à me postulas, quantum erit possibile, & expectabo, contineboque meam justitiam, ac juvabo ipsos efficacius. Audivit Christus Dominus, quod à Patre ipsius Æterno dicebatur, & se, exhibitâ illi summiâ reverentiâ, inclinavit, præfereundo gratitudinem, & infinitas agendo gratias eidem Æterno Patri, pro præstito sibi beneficio. Post hoc autem fuit subito abstracta, & obstupui, videns, quomodo Christus Dominus, quâ Homo, sit noster Advocatus apud suum Æternum Patrem, & ei que repræsentet sua merita, & fufum sanguinem, pro quo illi agebam infinitas gratias, ipsumque benedicebam, nec non pro bonitate ejus ac misericordia.

CAPUT XV.

De mysterijs Passionis Feriæ Sextæ in
Paralceve.

Postmodum Dominus mihi ostendit mysteria Sancti diei Veneris. Cum enim illa desiderarem meditari modo ordinario, qui docetur à Sanctis, fui in spiritu ducta eò, ubi Dominus est passus sua tormenta. Et quidem circa horam quartam matutinam, vidi illum in quadam aula solum, antequam fuissent ingressi milites, & ministri infernales. Ego tantummodo stebam, attollens oculos, ut aspicerem Divinam ipsius Majestatem, atque agnoscens tantam tristitiam & angustiam, quam patiebatur, iterum illos demittebam, neque ipsam audebam intueri ejus faciem, eò quod mihi non suppetere vires ad sustinendum tantum dolorem, quem mihi allaturus erat ille intuitus. Amabam autem illum toto meo corde, ac fundebam lachrymas propter dolores & cruciatus, qui ipsi imminebant, & quos erat perpesurus in suo tenero corpore, dicebamque illi cum

ingenti dolore: Estne possibile, mi Domine, tibi toleranda esse talia flagella, ac spinas, & clavos, atque crucem? & talia tormenta esse parata tuo sacratissimo corpori, quod est delicatissimum inter filios hominum? tum Divina ejus Majestas, quasi ostendens se desiderare, ut inde abirem & excederem illâ Aulâ, in qua eram, mihi dixit: Surge & exi foras, jam enim est tempus; siquidem modò venient ministri Justitiæ, neque convenit tuæ debilitati, ut hic diutiùs moreris. Dum hoc audirem, dici à Christo Domino, mea anima fuit repleta magno dolore, dixique illi: Non, non, Domine mi, & Delicium meum, non oportet me hinc egredi. Nunquid te derelinquam solum in manibus tuorum inimicorum, qui te sunt tam crudeliter tractaturi? Hic volo tecum manere, tibi assistere, & particeps fieri tuorum dolorum, sentiendo illos in mea anima, ut par est. Reposuit mihi ipsius Majestas: Non, Filia, egredere & quiesce; quia mihi soli patien-

Cc 2

dum

dum est. Egressa sum, & intraverunt cum ingenti tumultu illi impij ministri, clausuruntque portam. Ego verò cum illa sollicitudine meæ animæ introsiciebam per rimas portæ, ut aliquatenus viderem, quid intus ageretur; sed quia Dominus volebat à me quidquam videri vel audiri, nihil ampliùs videre vel audire poteram, quàm si multis ab illa Aula abessem levcis. Unde post satis longum tempus, cum me Dominus noller ulterius progredi, me reperi in mea recollectione, sicut priùs.

§. I.

De Flagellatione.

ALio die sancto Veneris (anno 1615.) mihi Dominus est dignatus hæc mysteria distinctiùs manifestare. Fui ibi in spiritu, ubi sustinuit cruciatum ac tormentum flagellorum, & vidi cum maximo mei cordis dolore illos carnifices infernales, cum ingenti strepitu & festinatione præparantes terribilia, & crudelia instrumenta flagellorum, quibus erant concisuri purissimum dorsum, & carnes Agni immaculati, qui pro nostra salute se dignatus est tradere manibus peccatorum. Vidi quomodo urserint illum sacratissimum Dominum, & unicum Bonum Nostrum, ut se exueret suis sacris vestibus, & quomodo duo ex illis leonibus ceperint furiosis ictibus, magis ac magis horrendis verberibus sævire in Divinum & sacratissimū dorsum innocentissimi illius Domini Angelorum, & DEI ac Domini nostri, cum infernali illà rabie, quâ agebantur. Dum id mea anima spectaret, fuit maximus illius dolor & afflictio, atque compassio, propter illud spectaculum tam triste ac dolorosum, & cruciatum illum tam terribilem, quem Divina Majestas mihi representavit, à se, mei causâ toleratum, & pro omnibus peccatoribus. Atque cum hac angustia & dolore, ut viderem mihi erepta, tantum dicebam & repetebam frequenter altâ voce, exhibendo indicia maximæ afflictionis, ac doloris: *Eheu! eheu! heu! Delictum anima mea! Hæu Domine cæli & terra, quis te po-*

ruit eo usque deducere, & constituere in tali angustia ac tormento! eheu mi Domine! Cum his & alijs mœstis lamentationibus rapta fuit anima mea in ecstasim, neque vidit progredientem ultrâ cruciatum, ac tormentum flagellorum sui DEI; quia si hæc visio duravisset diutiùs, defecisset. Gerebam autem tristem, non sinè vehementi affectu ac teneritudine, memoriam afflictionis ac doloris, quem sanctissima Virgo, Domini Mater, passâ erat. Mansitque mea anima aliquamdiu in hoc mentis excessu, quasi modicum quiescens, ac deinde sibi reddita, se invenit in eodem loco, in quo fuerat antea, viditque non ampliùs sustineri à suo sanctissimo Domino, illud tam triste tormentum flagellorum. Sed sacratissima DEI Majestas, & Dominus Angelorum nudus, manante sanguine ex sacerrimo ejus corpore, quasi manu palpando, quærebat in terra suas sacras vestes, ut se illis indueret, ac tegetet vulneratum corpus; quod videns, sensi incredibilem dolorem, & compassionem. Dominus me aspiciebat vultu pleno immense charitatis, & dicebat mihi: Quale fers iudicium de eo, quod me hîc vides passum esse pro animabus? Quid tibi de hoc videtur, Marina? Audiens id à Domino, cum summo dolore & sensu, fui secundo rapta in ecstasim eo modo, quo priùs: atque ita per breve tempus quasi quievi post tantum dolorem.

§. II.

De Corona Spinea.

QVando ad me redij, reperi me in eodem loco, & vidi in quodam exteriori impluvio multos homines viles & perversos, quasi famulos, & milites, medastinos & carnifices, qui edebant ingentem strepitum ac tumultum cachinnando, & conferebant de conficienda ac texenda corona spinea. Postquam autem illam perfecerunt, lusûs & recreationis infernalis causâ ipsam probabant, imponebantque sibi invicem super sua maledicta capita, quàm lenissimè, nè se læderent; sed cum illam per jocum imposuissent cuidam pue-

ro, elicuerunt ex ejus capite copiosum sanguinem, qui defuebat per oculos & faciē, ut idcirco vehementer ejularet, ac vociferaretur. Contextum tulerunt eò, ubi erat Dominus tam afflictus & cruentatus toto suo sacratissimo corpore, à tormento flagellorum, & nocturni frigoris. Accedentes ad Divinam Majestatem illi rabidi canes, imposuerunt ipsam cum magna crudelitate delicatissimo ejus capiti, ita ut ex illa erumperet magna copia sanguinis, qui manabat per Divinos ipsius oculos, decidens super ejusdem sacratissimas manus ac vestem. Videns id mea anima cum maximo dolore, & intimo sensu, repetebat verba, quæ in prius viso mysterio dixerat, cum iisdem demonstrationibus afflictionis ac doloris: atque dum ita mea anima esset afflicta ac dolens, fuit abrepta, neque plus vidit de hoc mysterio, quam dictum sit.

§. III.

De Bajulatione Crucis.

ITa in illo raptu mansi aliquamdiu abstracta, quasi quiescens, ne deficerem, sic disponente Domino. Postea vidi Christum Dominum apud portam, per quam erat egressurus ad montem Calvarie, onustum cruce, vehementer fatigatum, debilitatum, ac viribus destitutum, tum ad ambulandum, tum ad consistendum sanctissimis suis pedibus. Erat prorsus extraordinarius dolor meæ animæ, videre hoc spectaculum & mysterium adeò dolorosum, atque turbam illam infernalem ita confusam, ut videretur repræsentare infernum. Clamabant, vociferabantur, non consentiebant, quomodo crux illa terribilis, & gravis esset bene collocanda super Divinos, & innocentissimos humeros illius Agni Divini, qui tollit peccata mundi: quia alij ipsum crasso quodam fune, quem Dominus gerebat in suo collo, trahebant retrorsum, alij verò alio fune antrorsum, cum ingenti vociferatione, atque ita quassabant & concutiebant, dejiciebantque in genua Divinam illam Majestatem ac Dominum Angelorum. Cum hac molestia

illum extraxerunt extra portam, ubi erat maxima multitudo hominum, & ministrorum Justitiæ. Cæperunt progredi cum summo tumultu, & clamoribus ad montem Calvarie. Quod videns mea anima, sensit incredibilem dolorem, & derivabat in corpus insolitam angustiam, & afflictionem, adeò ut quantumcunque conarer occludere portas externorum sensuum, fuerit impossibile, nè per illos erumperet ipsius cruciatus ac dolor, atque cum hac angustia & afflictione meæ animæ egrediebar celerrimè, & quasi currendo, postquam verò anima mea præferendo summum dolorem, & cruciatum in conspectum venisset illius tam afflicti, mœsti, & excarnificati Domini, antecedebat clamando & vociferando intrā illam hominū turbam, quasi divitam in turmas ex utraq; parte illius spaciosæ viæ passu concitatore suum Dominum dicens: *Quò vadis mea Anima, & mi Domine? quò te mea peccata & scelem ducunt?* Cum istis, aliisque lamentationibus, & hoc dolore ego præiba, & sacratissimus Dominus sequebatur, malè affecto, concusso, & cruentato suo sacratissimo corpore. Atque ecce derepentè illi ministri Justitiæ, & infernales carnifices, cæperunt cum magno strepitu ac tumultu abigere populum, qui erat innumerable, & parare locum, ac spatium pro peragendo Sacrificio Divini Agni. Ego verò mansi immota, neque recessi à meo Domino.

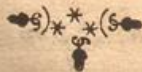
Aliàs cum mihi Dominus exhiberet hoc mysterium, corruì quasi destituta spiritu, in medio hujus viæ, præ amaritudine, & quando venit Dominus eò, ubi ego fueram, dixit mihi: *Abi, Amica; significando mihi augeri suam afflictionem, fierique sibi graviorem crucem, propter meum dolorem: atque ut scirem, quòd compassionem ac dolorem, quem habituri erant sui famuli, considerantes illum adeò malè tractatum, habuerit tunc præsentem, fueritque illo ipsius crux magis aggravata.*

☉ * * ☉

§. IV.

De Crucifixione.

Post hoc illi crudeles carnifices deposuerunt crucem ex conquassatis humeris Domini, quam humi prostraverunt, ac tum apprehenderunt illum Dominum Majestatis, & innocentissimum Agnum trudendo & raptando, atque postquam illi detraxissent sacram vestem inversam, extenderunt sanctissimum ipsius corpus nudum in ligno crucis, & cum magna crudelitate, instar infernalium leonum, arripuerunt unam illius sanctissimam manum, atque crassum clavum, applicatâ cuspide, ad palmam sanctissimæ manûs, inceperunt illum solido malleo terribilissimè & validissimè incutere. Quando mea anima spectavit ac audivit tam acerbum & iniquum tormentum, quo excruciabant sacratissimum suum & cæli terræque Dominum, sensit incredibilem dolorem, & afflictionem, quæ fuit tanta, ut cum jam non esset illi ferendæ, derivato ad corpus & sensus externos cruciatu ipsius & angustia, proruperit in externas lachrymas, & fletum; unde cum summa, tam corporis quàm animæ afflictione ac dolore, lamentabar clarâ & sensibili voce. Inter hos gemitus mansi aliquamdiu à sensibus abrepta, & in illo raptu Dominus sibi univit meam animam, sustulitque ipsam quasi ad sua brachia, & sic natura modicum conquievit, recepitque vires: quia, si id non fuisset factum, nescio, an non re ipsâ & verè defecissem. Postquam autem mea anima itâ aliquamdiu adhæsisset suo Domino, quando ad me redij, jam præterierat illud mysterium, neque tunc ampliùs vidi meum Dominum representatum in eo tam lamentabili aëtu. Remansi vehementer fatigata, confRACTA, & plena magnis doloribus; animæ quoque meæ inhæsit dolor, ac tristitia, quæ duravit toto illo die Veneris, & Sabbatho sequenti.

§. V.

*De afflictione & Solitudine
Beatissime Virginis.*

Magna mei doloris ac luctus pars oriebatur, ex memoria, quâ mea anima recolebat, afflictionem ac solitudinem sacratissimæ Virginis, quam ipsa illo mortis & Passionis sui sacratissimi Filij, & mei Domini tempore, sensit ac pertulit, & cum hac memoria illam sæpe alloquebar, videbâque mihi ipsam videre in sua solitudine, & solatium capiebam ex hac sacratissima Domina, adeo plena merore, afflictione, ac dolore, cujus etiam Majestas videbatur quodammodo ex me capere solatium, & per me sublevari. Disferebam enim cum ipsa de gloriosa Resurrectione sanctissimi ejus Filij ac Domini mei, dicendo, quàm primùm adfuturam illam felicem horam. Atque itâ miscentes præterlapsam afflictionem, ac dolorem, futuro gaudio, ac lætitiæ, hæc Domina, & mea pauper anima colloquebamur.

Sequenti Sabbatho manè, volui considerare istam solitudinem Beatissimæ Virginis destitutæ suò Filio, & apparuit mihi tristior ac afflictior, quàm possit cogitari, in veste carulea valde obscura. Sedebat brachijs & manibus compositis in sinu, oculis modicè elevatis in altum cum magna modestia, è quibus tristes profluebant lachrymæ, & in suo Divino vultu habebat quasi depictum dolorem & angustiam, quam nulla creatura potest assequi cogitando, & quæ à nullo potest percipi, nisi cui illam Dominus dignatur manifestare. Nilominus in eodem vultu & oculis unâ relucebat tam admirabilis pulchritudo, & elegantia, qualem solus DEUS potest depingere. Quia erat quædam elegantia, proveniens ex eminentissimis virtutibus & perfectionibus, quibus erat prædita ipsius anima, sicut quando solares radij seriant clarissimum aliquod speculum, à quo reverberantur, ut quasi ipsemet Sol in illo videatur conspici. Quemadmodum enim tunc virtutes hujus Domine erant in altissimo perfectionis gradu, itâ in ejusdem vultu

vultu comparebant illarum colores & imago eorum, quæ erant intrâ ipsius animam; utpote illius ardens charitas, & amor DEI ac proximi, quo perfectissimè desiderabat gloriam Æterni Patris, & salutem hominum; obedientia & conformitas cum voluntate Patris Æterni, quâ volebat, amabat, acceptabat libentissimè omnia tormenta, & afflictionem, quam sustinebat in suo corde, videns patientem suum sanctissimum Filium, quem promptissimè offerebat Æterno ipsius Patri pro salute hominum; præterea ejus confidentia in DEO tam sublimis & excellens, quâ certò sibi & securè persuadebat Resurrectionè sui præciosi Filij, & salutem hominum, quos noverat ipsius morte & Passione esse redemptos, ac liberatos ex potestate diaboli, nec non apertam esse portam cœli. Omnes istæ virtutes, & multæ aliæ resplendebant in hac magna Domina, & illam exornabant cœlesti quadam pulchritudine. Cùm autem eam viderem tam speciosam unâque afflictam, incepti ipsam contemplari & amare, nec poteram faciri illius contemplatione ac dilectione. Volui progredi in ista consideratione, quam inchoaveram de ejus angustia & solitudine, propter absentiam Filij, & quia ob meam debilitatem non habebam vires ad sustinendum, quod in ea consideratione patiebar, Sanctissima Virgo videns qualiter essem affecta, dixit mihi, alloquendo meam animam: Noli angere, neque affligi, eò quòd te deficient vires: mane hic in meo sinu, & absque consideratione contemplare, quod in me vides, hoc enim tibi sufficit, & hic tibi dabitur, quo opus habes, quòdque tibi expedit, quia te amo instar Filie. Ad quod ego respondi cum mea magna verecundia: Domina mea, quomodo est tolerabile, quòd dum te video tam afflictam ac desolatam, ego, quæ sui causa tuorum dolorum, & afflictionum, hic maneam, quin etiâ mihi rumpatur meum cor dolore. Et quamvis non haberem aliud motivum, quàm quòd videam tuum Divinum vultu

tantopere afflictum ac dolentem, hoc solum deberet sufficere, ut fieret, quod dico. Sed cùm Tu Domina jubeas, ac velis, tacebo & aspiciam te simpliciter, siquidem tanta est mea exiguitas & miseria. Tum mihi sanctissima Virgo respondit verbis tam sapientibus ac discretis, ut illa nescirem ita referre sicut audivi, etsi dictura sim aliquid ruditer ac simpliciter: Nunquam, aiebat, vidisti mulierem valde afflictam, deplorantem sui mariti mortem vel filij, aut personæ specialiter dilectæ, quæ unicùm ipsius fuerit solatium? atque si ista mulier habeat aliquam parvulam filiolum, quam non potest non prosequi amore & benevolentia tanquam filiam, cujus causâ ipsam oportuerit pati, videatque, quòd ista illius filia, ob defectum ætatis, non possit esse capax doloris, & afflictionis, quam patitur Mater, imò quiescens in ipsius sinu, aspiciensque ejusdem vultum, ac videns eam flentem, & lamentantem, jam ploret cum exiguo dolore, pro sua ætate & captu, ac sine sua culpa; jam verò tanquam oblita afflictionis ac doloris suæ Matris, petit ab ipsa id, quo indiget; jam iterum blandiendo suæ Matri, velit illam solari suis teneris alloquijs, quæ magis proveniunt ex eo affectu naturali filie, quàm ex prudentia, quia ætas & ejus conditio ipsam non patitur aliud agere, putâsne, quòd talis mulier, si esset discreta, & amaret suam filiam, amore materno, propter illum defectum cognitionis inculpabilem, ab ipsa abhorreret, & illam non curaret, atque omitteret satisfacere ejus petitioni, & præbere illi id, quo opus habet? certè non. Imò compatiens ipsius immaturæ ætati, & incapacitati, magis illam fovet, ac amaret, conareturque eam solari. Itâ ego, spectando tuam imbecillitatem, me volo erga te similiter gerere, & multò amabilius, quàm ulla mater se gerere possit erga suam Filiâ. Tum remansi ad ipsius pedes, sicut mihi dixerat, plena solatio, quo me illius dicta affecerant.

☉(e)**(a)

☉(e)**(a)

CAPIT